

Dr. Tanja Bagar, RAZISKOVALKA

Nomadka le občasno

Znanstveniki smo sodobna vrsta nomadov. Selimo se iz enega raziskovalnega okolja v drugo, iz države v državo; višjemu cilju in vrednotam, iskanju znanja in novih dognanj podredimo način življenja. Tako odpremo pot in možnost za spoznanja in odkritja, ki lahko pomagajo sodobnemu človeku, družbi in planetu. Gre za standard v znanosti, celo pogoj za napredovanje v višje znanstvene nazive. Vendar taka pot ni za vse, tudi meni ni ravno pisana na kožo. Rada potujem in spoznavam nove kraje, vključno z laboratoriji, vendar ostaja moj popek privezan na Goričko. Z veseljem se spominjam začetkov svoje prekmurske znanstvene poti v mikrobiološkem laboratoriju NLZOH v Murski Soboti. Pozneje se je nova priložnost za raziskovalne podvige ponudila v Ceru Puconci. Z vodstvom, ki vidi perspektivo v raziskovanju in razvoju, smo hitro našli skupni jezik, registrirali raziskovalno skupino in zavihali rokave. Dobila sem »svoj« laboratorij, kjer raziskujemo in razvijamo nove produkte ter gostimo obetavne šolarje.

Sodelujem v Pazuju, ki povezuje pomurske doktorje znanosti, ne glede na to, kje živijo in delajo. Zapolnjuje me delo na fakultetni ravni, Alma Mater Europaea ima predavanja tudi v Murski Soboti, večinoma se s študenti

Moj popek ostaja privezan na Goričko.

zdravstvenih in okolijskih ved srečujem v Mariboru. Sodobna tehnologija omogoča izmenjave mnenj z oddaljenimi kolegi, z Goričkega brez težav proučujem strokovne in znanstvene članke, se on-line izobražujem.

Nekoč sem naletela na znanstvene članke o kanabinoidih in endokanabinoidnem sistemu (ECS). Med študijem smo se učili o medcelični komunikaciji, zato me je toliko bolj presenetilo, da sem več let po doktoratu naletela na članke o tem edinstvenem signalnem sistemu, ki je lasten vsem vretenčarjem, tudi ljudem. To je podžgalo moje zanimanje in strastno proučevanje dostopne literature. Udeleževati sem se začela kongresov na to temo, sprva kot slušateljica, nato kot predavateljica. Seznanila sem se s številnimi dilemami, s katerimi se srečujejo (kriminalizirani) bolniki, ki se zdravijo s konopljo. Prepričala sem se, da imajo posamezniki in nekatere nevladne organizacije v Sloveniji ogromno znanja in izkušenj na tem področju, da še ni resne strokovne oz. znanstvene razprave na to temo in da razvoj zavira predvsem nezainteresiran in neučinkovit birokratski aparat.

Z nekaterimi pacienti oz. njihovimi svojci in kolegi smo zaznali potrebo po interdisciplinarnem povezovanju. Projektu so se pridružili tujci, ki so mi neuspešno ponujali službo v Nemčiji ali Avstriji, po nekaj letih se je rodil mednarodni inštitut za kanabinoide ICANNA. V dobrem letu smo predavali strokovnjakom v Sloveniji, na Hrvaškem, v Makedoniji, Srbiji, Avstriji, Nemčiji, Moldaviji in eni izmed najrazvitejših držav na tem področju, v Izraelu. Zavezali smo se transparentnemu delovanju, zato informacije redno objavljamo na spletu.

Moja zaposlitev, razdeljena med ICANNO in Ceropom, mi čarobno omogoča, da ostanem na Goričkem večino časa in sem sodobna nomadka zgolj občasno. Naj omenim še iskreno podporo župana in Občine Gornji Petrovci, prepričana sem, da bo ta obrodila sadove, ki bodo oplemenitili Goričko. Veseli me tudi, da se vedno več gospodarstvenikov v regiji zaveda pomena sodelovanja z raziskovalnim področjem.